

важно и повѣрително Димитъръ. — Ти съмнявашъ ли се въ нѣкого?

— Какво ще се съмнявамъ — отъ управлението е скроена цѣлата работа...

— На думай! — повдигна се изненадано Димитъръ и се наклони къмъ него. — Такова, свато... азъ викамъ... дала вашитѣ не ти я скроиха, а?

— Кой — нашитѣ?

— Вашитѣ де... работницитѣ...

— Какъ?... Защо? — дигна въ недоумение раменѣ Кабака.

— Па тъй... да има за какво да се пише... тероръ, туй-онуй... майстори сж тѣ на тѣзи работи — ти ги не знаешъ каква стока сж...

Кабака разбра цѣлата глупостъ на това ялитко подмѣтане и се усмихна горчиво.

— На управлението е работа то, — рече решително той. Димитъръ не отказа.

— Може. Началникътъ ни е много лошъ... Решилъ съмъ да действавамъ за смѣняването му, ала... нали вие съ вашитѣ тупурдии... Хичъ срещу ржженъ рита ли се, ама нѣ...

Кабака кимна въ знакъ на безразличие. На гостенина хареса това.

— Лошо ли ще е, — наклони се още по-повѣрително той, — да ми станѣше единъ помощникъ кметъ, а?... Отъ вашитѣ — ти по-харно ги знаешъ — все ще се наиде нѣкой... ще му дамъ нѣкоя работа на оризището... само за заплата де... Па ти си бжди пакъ съ работницитѣ... чункимъ единъ общински съветъ — голѣма работа... То кога дойде комунизмътъ, та ще пита въ Бъзово блокътъ ли управлява, или работницитѣ...

— А бе... за съвета и азъ викамъ така... току... групата не позволява...

— Групата, групата, ама групата хлѣбъ не